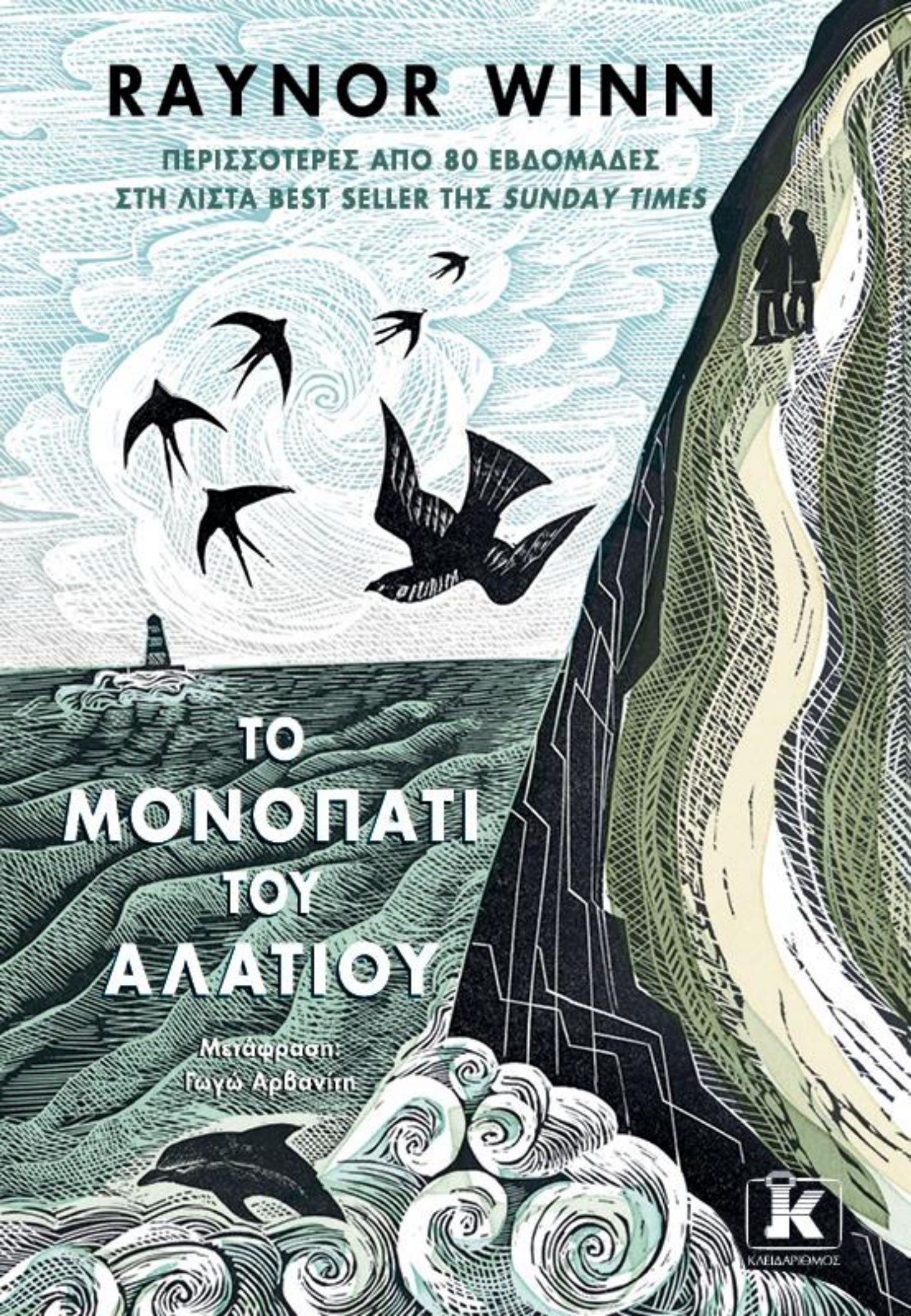

RAYNOR WINN

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΑΠΟ 80 ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ
ΣΤΗ ΛΙΣΤΑ BEST SELLER THE SUNDAY TIMES

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΟΥ ΑΛΑΤΙΟΥ

Μετάφραση:
Γωγώ Αρβανίτη

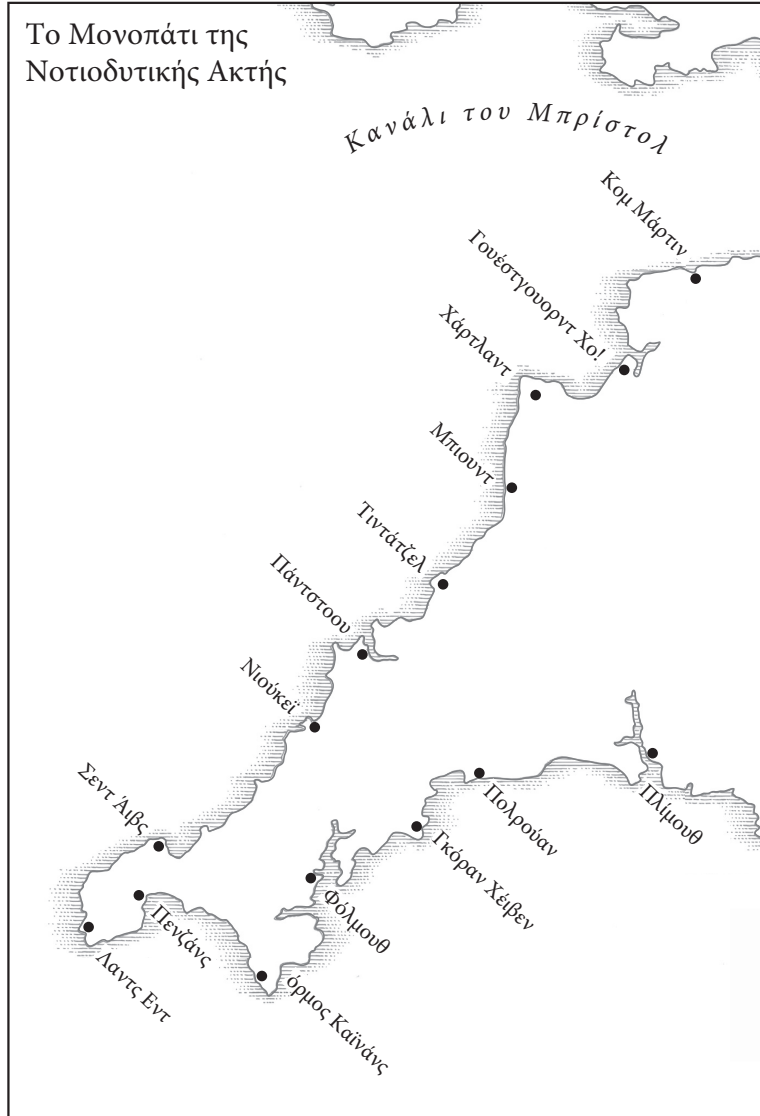
K
ΚΛΕΙΣΑΡΙΘΜΟΣ

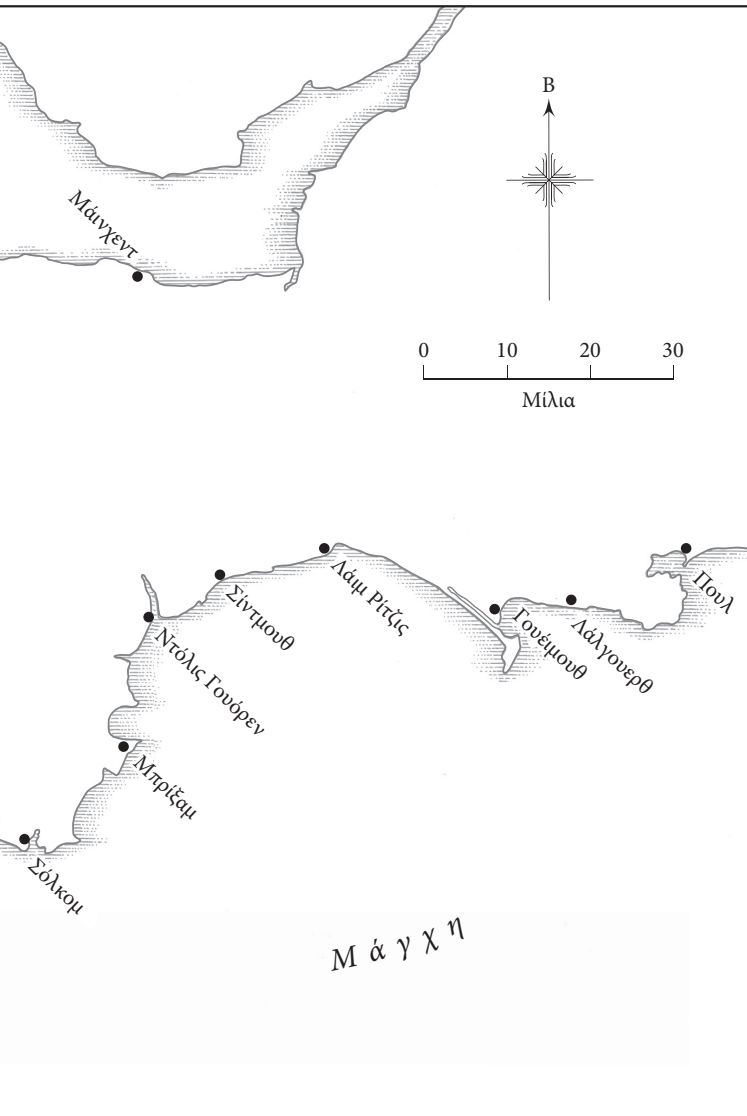
Περιεχόμενα

<i>Χάρτης</i>	10
<i>Πρόλογος</i>	13
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ – ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΦΩΣ	17
1. Σκόνη ζωής	19
2. Ηττημένοι	23
3. Σεισμική μετατόπιση	40
4. Αλήτες και περιπλανώμενοι	55
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ – ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΔΥΤΙΚΗΣ ΑΚΤΗΣ	61
5. Άστεγοι	63
6. Πεζοπορία	97
7. Πεινασμένοι	128
8. Η γωνία	138
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ – ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΚΡΥ ΚΥΜΑ	149
9. Γιατί;	151
10. Πράσινο/γαλάζιο	169

11. Επιβίωση	178
12. Θαλάσσιοι χορευτές	192
13. Επιδερμίδες	204
14. Οι ποιητές	221
ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ – ΕΛΑΦΡΩΣ ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΒΑΤΟΜΟΥΡΑ	233
15. Ακρωτήρια	235
16. Αναζήτηση	259
17. Κρύο	280
ΜΕΡΟΣ ΠΕΜΠΤΟ – ΕΠΙΛΟΓΕΣ	305
18. Πρόβατα	307
ΜΕΡΟΣ ΕΚΤΟ – ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ	327
19. Ζωντανοί	329
20. Αποδοχή	361
21. Αλατισμένοι	383
<i>Ευχαριστίες</i>	405

Το Μονοπάτι της
Νοτιοδυτικής Ακτής

Πρόλογος

Ο ήχος των κυμάτων που σκάνε κάπου κοντά δεν μοιάζει με κανέναν άλλο. Ένα υπόκωφο μουγκρητό, που το σκεπάζει το πλατάγισμα του νερού όταν χτυπάει τη στεριά, κι ύστερα το αντιμάμαλο, σαν δυνατή ρουφηξιά, καθώς το νερό τραβιέται πίσω. Ήταν σκοτάδι, μόλις μια στάλα φως, ίσα που έβλεπα, αλλά, και χωρίς να δω το κύμα, κατάλαβα από το άγριο πλατάγισμα ότι είχε σκάσει πολύ κοντά. Προσπάθησα να σκεφτώ λογικά. Είχαμε κατασκηνώσει πολύ ψηλότερα από τη γραμμή της παλίρροιας: η παραλία ήταν κατηφορική, η θάλασσα ακόμα πιο κάτω: Δεν θα μας έφτανε το νερό: ήμασταν εντάξει. Ακούμπησα ξανά το κεφάλι μου στο διπλωμένο φούτερ που είχα για μαξιλάρι και σκέφτηκα να κοιμηθώ. Όχι, δεν ήμασταν εντάξει, δεν ήμασταν καθόλου εντάξει. Το πλατάγισμα και το ρούφηγμα δεν ακούγονταν από κάπου χαμηλά, ήταν ακριβώς απέξω.

Μπουσουλώνοντας στο πρασινόμαυρο φως μέσα στη σκηνή, τράβηξα το φερμουάρ και άνοιξα απότομα τα δύο φύλλα της πόρτας. Το φεγγαρόφωτο έπεφτε από τις κορυφογραμμές των γκρεμών, αφήνοντας το επάνω μέρος της παραλίας σε απόλυτο σκοτάδι, αλλά φωτίζοντας τα κύματα που τη χτυπούσαν με έναν καταγισμό αφρού, καθώς το νερό ήδη καβαλούσε το σκαλοπάτι της άμμου και έσβηγε μόλις ένα μέτρο μπροστά από τη σκηνή μας. Τράνταξα τον υπνόσακο δίπλα μου.

«Μοθ, Μοθ, το νερό. Θα μας φτάσει.»

Ρίξαμε στα σακίδια μας ό,τι ήταν βαρύ, χώσαμε πόδια σε μποτάκια, τραβήξαμε τα ατσάλινα πασσαλάκια και, χωρίς να βγάλουμε τους ορθοστάτες, σηκώσαμε ψηλά τη σκηνή, στημένη όπως ήταν, με τους υπνόσακους και τα ρούχα μας μέσα και με τον πάτο της να κάνει κοιλιά, σχεδόν ακουμπώντας στην άμμο. Ύστερα τρέξαμε σαν γιγάντιος πράσινος κάβουρας προς τα πάνω στην παραλία, προς τα εκεί όπου το προηγούμενο βράδυ υπήρχε ένα μικρό ρυάκι γλυκού νερού που κυλούσε προς τη θάλασσα και που τώρα είχε γίνει ένα κανάλι θαλασσινού νερού, βαθύ ίσαμε ένα μέτρο, που ανέβαινε προς τα βράχια.

«Δεν μπορώ να την κρατήσω αρκετά ψηλά, θα μυσκέψουν οι υπνόσακοι.»

«Κάνε κάτι, αλλιώς δεν θα είναι μόνο οι υπνό...»

Οπισθοχωρήσαμε του σκοτωμού ως εκεί απ' όπου είχαμε ξεκινήσει. Καθώς το κύμα τραβιόταν προς τα πίσω, είδα το κανάλι να γίνεται μια επίπεδη, φαρδιά λωρίδα νερού με βάθος τριάντα πόντους. Τρέξαμε προς τα κάτω στην παραλία, ενώ το επόμενο κύμα έσκασε πολύ ψηλότερα από την αναβαθμίδα που είχε δημιουργήσει η στάθμη του νερού και τώρα έτρεχε πάνω στην άμμο καταπάνω μας.

«Περίμενε, και μόλις τραβηχτεί ξανά το νερό, πέρνα απέναντι στο κανάλι και τρέξε προς τα πάνω.»

Είχα μείνει έκθαμβη. Ο Μοθ, που μόλις πριν από δύο μήνες ζοριζόταν να φορέσει το σακάκι του χωρίς βοήθεια, στεκόταν τώρα σε μια παραλία με το μποξεράκι του και ένα βαρύ σακίδιο στην πλάτη, κρατούσε σηκωμένη πάνω από το κεφάλι του μια στημένη σκηνή και έλεγε τρέξε.

«Τρέξε, τρέξε, τρέξε!»

Τσαλαβουτώντας στο ρυάκι, πάντα κρατώντας τη σκηνή σηκωμένη ψηλά, ανηφορίζαμε κακήν κακώς, με το

κύμα που έσκαγε να σπρώχνει τα πόδια μας από πίσω και το αντιμάμαλο να μας τραβάει ξανά προς τη θάλασσα. Σκουντουφλώντας στη μαλακή άμμο, με τα μποτάκια μας ξέχειλα από θαλασσινό νερό, κατεβάσαμε επιτέλους τη σκηνή και την ακουμπήσαμε στα ριζά του γκρεμού.

«Ξέρεις, νομίζω ότι αυτά τα βράχια δεν είναι σταθερά. Πρέπει να πάμε πιο πέρα στην παραλία.»

Τι; Πώς μπορούσε να είναι τόσο προσεκτικός στις τρεις τα χαράματα;

«Όχι.»

Είχαμε περπατήσει διακόσια σαράντα τρία μίλια και κοιμόμασταν στο ύπαιθρο τριάντα έξι νύχτες στη σειρά, τρώγοντας ξηρά τροφή το μεγαλύτερο διάστημα. Ο οδηγός του Μονοπατιού της Νοτιοδυτικής Ακτής έγγραφε ότι θα φτάναμε σ' αυτή την τοποθεσία σε δεκαοχτώ ημέρες αφότου είχαμε ξεκινήσει και μας σύστηνε υπέροχα φαγητά και μέρη με μαλακά κρεβάτια και ζεστό νερό για να μείνουμε. Και το χρονοδιάγραμμα και οι ανέσεις ήταν για μας ανέφικτα, αλλά δεν με ένοιαζε. Ο Μοθ είχε ανηφορίσει τρέχοντας την ακτή κάτω από το φως του φεγγαριού, με ένα μισολιωμένο σώβρακο που φορούσε επί πέντε μέρες, κρατώντας ένα στημένο αντίσκηνο σηκωμένο πάνω από το κεφάλι του. Επρόκειτο για θαύμα. Καλύτερα δεν γινόταν.

Το φως της μέρας άρχισε να σκάει πάνω από τον όρμο Πόρτερας καθώς πακετάραμε τα πράγματα στα σακίδια μας και φτιάξαμε τσάι. Άλλη μία μέρα μπροστά μας. Άλλη μία μέρα περπάτημα. Μόνο τριακόσια ογδόντα εφτά μίλια ακόμα.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Μέσα στο φως

*Τον άντρα τον πολύπραγο τραγούδησέ μου,
ω Μούσα, που περισσά πλανήθηκε...*

Ομήρου, Οδύσσεια¹

¹ Σ.τ.Μ.: Ομήρου, Οδύσσεια, μτφρ. Αργύρης Εφταλιώτης, Εκδόσεις της Εστίας, Αθήνα, 2010.

1. Σκόνη ζωής

Ήμουν κάτω από τη σκάλα όταν πήρα την απόφαση να περπατήσω. Εκείνη τη στιγμή δεν σκέφτηκα συγκεκριμένα να περπατήσω εξακόσια τριάντα μίλια με ένα σακίδιο στην πλάτη μου, ούτε πώς θα τα έβγαζα πέρα οικονομικά ή ότι θα έκανα ελεύθερο κάμπινγκ για σχεδόν εκατό νύχτες στη σειρά ή τι θα έκανα μετά. Ούτε είχα πει στον άντρα που ήταν ο σύντροφός μου επί τριάντα δύο χρόνια ότι θα ερχόταν κι αυτός μαζί μου.

Μόλις πριν από λίγα λεπτά το να κρυφτούμε κάτω από τη σκάλα μάς είχε φανεί καλή κίνηση. Οι άντρες με τα μαύρα είχαν αρχίσει να κοπανάνε την πόρτα στις εννιά το πρωί, αλλά εμείς δεν ήμασταν έτοιμοι. Δεν ήμασταν έτοιμοι να το αφήσουμε να συμβεί. Χρειαζόμουν περισσότερο χρόνο: άλλη μία ώρα, μία βδομάδα, μια ζωή. Ο χρόνος ποτέ δεν θα ήταν αρκετός. Έτσι, κουρνιαξάσαμε κάτω από τη σκάλα, κολλητά ο ένας στον άλλον, μιλώντας ψιθυριστά, σαν τρομαγμένα ποντίκια, σαν κακά παιδιά, περιμένοντας να μας βρουν.

Οι δικαστικοί επιμελητές μετακινήθηκαν προς την πίσω πλευρά του σπιτιού, χτυπώντας τα παράθυρα, δοκιμάζοντας κάθε χερούλι, ψάχνοντας τρόπο να μπουν. Άκουσα έναν από αυτούς να σκαρφαλώνει στο παγκάκι του κήπου, να σπρώχνει τον φεγγίτη της κουζίνας, να φωνάζει. Τότε ήταν που έπεσε το μάτι μου σ' εκείνο το βιβλίο μέσα

σε μια από τις κούτες. Είχα διαβάσει το *Πεντακόσια μίλια βόλτα με τον σκύλο μου*², την ιστορία κάποιου που είχε περπατήσει το Μονοπάτι της Νοτιοδυτικής Ακτής με τον σκύλο του, όταν ήμουν είκοσι χρονών. Ο Μοθ καθόταν στριμωγμένος δίπλα μου, με το κεφάλι του στα γόνατα, έχοντας αγκαλιάσει με τα δύο χέρια το κορμί του, σε αυτοάμυνα, από πόνο, από φόβο και από θυμό. Πάνω απ' όλα, θυμό. Η ζωή είχε αρπάξει ό,τι είδους πυρομαχικό είχε διαθέσιμο και το είχε πετάξει πάνω του με όλη τη δύναμή της, σε μια ατέλειωτη μάχη που διαρκούσε ήδη τρία χρόνια. Ο θυμός τον είχε εξουθενώσει. Ακούμπησα το χέρι μου στα μαλλιά του. Είχα χαϊδέψει αυτά τα μαλλιά όταν ήταν μακριά και ξανθά, γεμάτα θαλασσινό αλάτι, ρείκια και νιότη· καστανά και κοντύτερα, γεμάτα σοβάδες και πλαστελίνες των παιδιών· και τώρα ασημένια, πιο αραιά, γεμάτα από τη σκόνη της ζωής μας.

Είχα γνωρίσει αυτόν τον άντρα στα δεκαοχτώ μου· τώρα ήμουν πενήντα. Είχαμε ανακαινίσει οι δυο μας αυτό το ερειπωμένο αγρόκτημα, ξανασηκώνοντας κάθε τοίχο, κάθε πέτρα, καλλιεργώντας λαχανικά, μεγαλώνοντας κόττες και δύο παιδιά, δημιουργώντας έναν παραδοσιακό αχυρώνα-κατοικία για επισκέπτες, για να τους ξεναγούμε στην αγροτική ζωή μας και να πληρώνονται οι λογαριασμοί. Και τώρα, όταν θα βγαίναμε από την εξόπορτα, θα τα αφήναμε όλα πίσω μας, τα πάντα πίσω μας, περασμένα, τελειωμένα, οριστικά χαμένα.

«Πάμε να περπατήσουμε.»

Ήταν μια κουταμάρα, αλλά το είπα έτσι κι αλλιώς.

«Να περπατήσουμε;»

«Ναι, να περπατήσουμε.»

² Σ.τ.Μ.: Mark Wallington, *Five Hundred Mile Walkies*.

Θα μπορούσε να το κάνει ο Μοθ; Ήταν απλώς ένα παραθαλάσσιο μονοπάτι, στο κάτω της γραφής: δεν θα ήταν και τόσο δύσκολο, θα πηγαίναμε αργά, βήμα το βήμα, ακολουθώντας έναν χάρτη. Χρειαζόμουν απελπισμένα έναν χάρτη, κάτι που να μου δείχνει τον δρόμο. Άρα γιατί όχι; Δεν μπορούσε να είναι τόσο δύσκολο.

Η πιθανότητα να διανύσουμε με τα πόδια όλη την ακτογραμμή από το Μάινχεντ στο Σόμερσετ, περνώντας από το Βόρειο Ντέβον, την Κορνουάλη και το Νότιο Ντέβον, μέχρι το Πουλ στο Ντόρσετ φαινόταν σχεδόν εφικτή. Όμως, εκείνη τη στιγμή, το να περπατήσουμε σε λόφους, παραλίες, ποτάμια και χερσότοπους ήταν κάτι τόσο μακρινό και απίθανο να συμβεί όσο και το να βγούμε από κάτω από τη σκάλα και να ανοίξουμε την εξώπορτα. Κάτι που θα έκανε κάποιος άλλος, όχι εμείς.

Από την άλλη, είχαμε ξαναχτίσει από την αρχή ένα ερείπιο, είχαμε μάθει να αλφαδιάζουμε με νήμα στάθμης, είχαμε μεγαλώσει δύο παιδιά, είχαμε υπερασπιστεί τον εαυτό μας σε δικαστήρια, μπροστά σε δικαστές και ακριβοπληρωμένους δικηγόρους, οπότε γιατί όχι;

Γιατί είχαμε χάσει. Είχαμε χάσει τη δίκη, είχαμε χάσει το σπίτι, είχαμε χάσει τον εαυτό μας.

Άπλωσα το χέρι μου, έπιασα το βιβλίο από το χαρτοκιβώτιο και κοίταξα το εξώφυλλο: *Πεντακόσια μίλια βόλτα με τον σκύλο μου*. Φαινόταν τόσο ειδυλλιακή προοπτική. Δεν ήξερα τότε ότι το μονοπάτι ήταν ανελέητο, κάτι ισοδύναμο με το να σκαρφαλώσουμε σχεδόν τέσσερις φορές το Έβερεστ, να διανύσουμε εξακόσια τριάντα μίλια σε μια χωμάτινη λωρίδα που σε αρκετά σημεία ήταν μόλις μισό μέτρο φαρδιά, να κοιμόμαστε στη φύση, να ζούμε στη φύση, να βρούμε τρόπο να ξεπεράσουμε κάθε οδυνηρή πράξη που μας είχε φέρει σ' αυτό το σημείο, στο να

κρυβόμαστε. Απλώς ήμουν σίγουρη ότι έπρεπε να περπατήσουμε. Και τώρα δεν είχαμε άλλη επιλογή. Είχα απλώσει το χέρι μου προς το χαρτοκιβώτιο και αυτοί με είχαν δει, τώρα ήξεραν ότι βρισκόμασταν μέσα στο σπίτι, δεν υπήρχε επιστροφή, έπρεπε να φύγουμε. Καθώς σερόνόμασταν έξω από το σκοτάδι κάτω από τη σκάλα, ο Μοθ στράφηκε.

«Μαζί;»

«Πάντα.»

Στην πόρτα, σταθήκαμε, από τη μια εμείς κι από την άλλη οι δικαστικοί επιμελητές, περιμένοντας να αλλάξουν την κλειδαριά, να μας αποκλείσουν από την παλιά μας ζωή. Θα φεύγαμε από το μισοσκότεινο, υπεραιωνόβιο σπίτι που ήταν το κουκούλι μας για είκοσι χρόνια. Όταν θα βγαίναμε από αυτή την πόρτα, δεν θα ξαναγυρίζαμε ποτέ ξανά εκεί.

Πιαστήκαμε χέρι με χέρι και βγήκαμε στο φως.

2. Ηττημένοι

Ξεκινήσαμε άραγε τον περίπατό μας εκείνη την ημέρα κάτω από τη σκάλα ή την ημέρα που κατεβήκαμε από το φορτηγάκι μιας φίλης στο Τόντον κάτω από τη βροχή και σταθήκαμε στην άκρη του δρόμου με τα σακιδιά μας πάνω στην άσφαλτο; Ή μήπως αυτός ο περίπατος περίμενε χρόνια στον ορίζοντά μας, για να μας αποκαλυφθεί μόνο όταν δεν θα μας είχε απομείνει πια τίποτε να χάσουμε;

Εκείνη η ημέρα στο δικαστήριο ήταν η κατάληξη μιας μάχης τριών χρόνων, όμως τα πράγματα ποτέ δεν τελειώνουν όπως τα περιμένεις. Όταν είχαμε μετακομίσει στο αγρόκτημα στην Ουαλία, ο ήλιος έλαμπε, τα παιδιά μας έτρεχαν γύρω από τα πόδια μας και η ζωή απλωνόταν μπροστά μας. Ένας ετοιμόρροπος σωρός από πέτρες σε μια ερημική τοποθεσία στους πρόποδες των βουνών. Βάλαμε όλο μας τον εαυτό στην ανακαίνιση, δουλεύοντας κάθε ελεύθερο λεπτό, ενώ τα παιδιά μας μεγάλωναν κοντά μας. Ήταν το σπίτι μας, η επιχείρησή μας, το ησυχαστήριό μας. Γι' αυτό και δεν περίμενα ποτέ να τελειώσει σε μια ελεεινή, γκριζα αίθουσα δικαστηρίου, δίπλα σε μια στοά καταστημάτων με ηλεκτρονικά παιχνίδια. Εγώ να στέκομαι ενώπιον ενός δικαστή λέγοντάς του ότι έκανε λάθος· φορώντας το δερμάτινο μπουφάν που μου είχαν χαρίσει τα παιδιά στα πεντηκοστά γενέθλιά μου. Δεν περίμενα καν να τελειώσει.

Καθισμένη στην αίθουσα του δικαστηρίου, παρατηρούσα τον Μοθ να σκαλίζει με το δάχτυλό του μια μικρή άσπρη πιτσιλιά στο μαύρο τραπέζι μπροστά του. Ήξερα τι σκεφτόταν: Πώς φτάσαμε εδώ; Ήταν στενοί φίλοι με τον άνθρωπο που διεκδικούσε χρήματα από εμάς. Είχαν μεγαλώσει μαζί, ήταν μια παρέα από φιλαράκια· έτρεχαν με τα τρίκυκλα ποδηλατάκια τους, έπαιζαν μπάλα, είχαν μοιραστεί τα εφηβικά τους χρόνια. Πώς είχαν καταλήξει έτσι; Αυτοί οι δύο είχαν κρατήσει στενή επαφή ακόμα και όταν οι άλλοι απομακρύνθηκαν. Στο πέρασμα του χρόνου, οι ζωές τους είχαν πάρει διαφορετικές κατευθύνσεις, ο Κούπερ ασχολήθηκε με οικονομικά, μπήκε σε οικονομικούς κύκλους που ελάχιστοι από εμάς καταλαβαίναμε. Όμως ο Μοθ κράτησε επαφή παρ' όλα αυτά, είχε παραμείνει φίλος του. Έχοντάς του αρκετή εμπιστοσύνη, ώστε, όταν προέκυψε μια ευκαιρία να επενδύσουμε σε μία από τις εταιρείες του Κούπερ, το κάναμε, τοποθετώντας ένα σεβαστό ποσό. Η εταιρεία στην οποία επενδύσαμε έπεσε έξω τελικά, αφήνοντας πολλές απλήρωτες οφειλές. Έγιναν κάποιες νύξεις ότι χρωστούσαμε χρήματα. Τις αγνοήσαμε, αλλά ο Κούπερ άρχισε να γίνεται πιεστικός, να επιμένει, ότι, με βάση το συμφωνητικό, ήμασταν υπόχρεοι των οφειλών της εταιρείας. Στην αρχή ο Μοθ στενοχωριόταν πολύ περισσότερο για τη διάλυση της φιλίας τους παρά για τις οικονομικές απαιτήσεις και η διαμάχη τους κράτησε χρόνια. Ήμασταν βέβαιοι ότι δεν φέραμε ευθύνη για τα χρέη, εφόσον στη διατύπωση δεν αναφερόταν ξεκάθαρα κάτι τέτοιο, και ο Μοθ πίστευε ακράδαντα πως τελικά αυτός και ο Κούπερ θα τα έβρισκαν μεταξύ τους. Έως την ημέρα που λάβαμε με το ταχυδρομείο την κλήτευση να παρουσιαστούμε σε δίκη για απαίτηση πληρωμής οφειλών.

Οι οικονομίες μας γρήγορα εξαντλήθηκαν, φαγώθηκαν σε αμοιβές δικηγόρων. Από εκεί και πέρα γίναμε δικηγόροι του εαυτού μας, ένας ακόμα αριθμός στο πλήθος των κατηγορουμένων χωρίς νομική εκπροσώπηση, από τις χιλιάδες που είχε δημιουργήσει η κυβέρνηση με τις πρόσφατες μεταρρυθμίσεις που αφορούσαν τη νομική υποστήριξη, στερώνοντας μας το δικαίωμα της δωρεάν εκπροσώπησης, καθώς η υπόθεσή μας κρίθηκε ως «πολύ περίπλοκη» και δεν πληρούσε τα κριτήρια για δωρεάν παροχή νομικής βοήθειας. Η συγκεκριμένη μεταρρύθμιση μπορεί να απέφερε τριακόσια πενήντα εκατομμύρια λίρες τον χρόνο στο κράτος, αλλά στερήσε από ευπαθείς κοινωνικές ομάδες τη δυνατότητα πρόσβασης στη δικαιοσύνη.

Η μόνη τακτική που καταφέραμε να εφαρμόσουμε ήταν κωλυσιεργία και πάλι καθυστέρηση και ξανά καθυστέρηση, κερδίζοντας έτσι χρόνο, ενώ στο μεταξύ, παρασηνιακά, προσεγγίζαμε δικηγόρους και λογιστές προσπαθώντας να βρούμε κάποιο γραπτό στοιχείο που θα έπειθε τον δικαστή για την αλήθεια: ότι η δική μας ερμηνεία της αρχικής συμφωνίας ήταν η σωστή και ότι δεν ήμασταν υπόχρεοι για εκείνες τις οφειλές. Χωρίς δικηγόρο να μας υπερασπίζεται, ήμασταν συνεχώς σε μειονεκτική θέση και το αγρόκτημά μας υποθηκεύτηκε ως εγγύηση για την πληρωμή όσων απαιτούσε ο Κούπερ. Με κομμένη την ανάσα, ακούσαμε τις απαιτήσεις του: πλήρης κτήση της περιουσίας μας, του σπιτιού και της γης, της κάθε πέτρας που με τόση φροντίδα είχαμε στήσει, του δέντρου όπου έπαιζαν τα παιδιά μας, της τρύπας στον τοίχο όπου φώλιαζαν οι γαλαζοπαπαδίτσες, του ξεκολλημένου κομματιού της μολύβδινης επένδυσης της καμινάδας όπου ζούσαν οι νυχτερίδες. Ο Κούπερ απαιτούσε τα πάντα. Συνεχίσαμε να χρονοτριβούμε, υποβάλλοντας αιτήματα και ζη-

Λίγες μέρες αφότου η Ρέινор μαθαίνει ότι ο Μοθ, ο άντρας με τον οποίο είναι 32 χρόνια παντρεμένοι, βρίσκεται στο τελικό στάδιο μιας ανίατης ασθένειας, χάνουν το σπίτι τους και κάθε μέσο βιοπορισμού. Αφού δεν τους έχει απομείνει πλέον τίποτα, παρά μόνο ελάχιστος χρόνος, παίρνουν τη γενναία απόφαση να περπατήσουν 630 μίλια στο θαλασσοδαρμένο μονοπάτι που διατρέχει τη νοτιοδυτική ακτή της Αγγλίας, από το Σόμερσετ μέχρι το Ντόρσετ, μέσω Ντέβον και Κορνουάλης.

Έχοντας στα σακίδιά τους μόνο τα απολύτως αναγκαία, διασχίζουν καθημερινά ένα άγριο τοπίο από γκρεμούς, θάλασσα και ουρανό. Με κάθε τους βήμα, κάθε συναπάντημα και κάθε δοκιμασία, το οδοιπορικό τους εξελίσσεται σε ένα ταξίδι αυτογνωσίας.

Το Μονοπάτι του Αλατιού είναι μια αληθινή ιστορία-ύμνος στη ζωή, στην αποδοχή της θλίψης και στη θεραπευτική δύναμη της φύσης. Ανασυνθέτει την έννοια της εστίας δείχνοντας πως, όταν αυτή χαθεί, μπορεί να «ξαναχτιστεί» και να επαναπροσδιοριστεί με τους πιο απρόσμενους τρόπους.

«Ένα λογοτεχνικό διαμάντι.»

–Guardian

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-192-8

9 789606 451928